

Jiva Gosvami, ištrauka iš "Gopala Campu" 1 dalies 8 skyriaus.

Išėjusi iš kambario ir pamačiusi, kad jos sūnus pridarė išdaigų, Yašodā nusekė jo pėdomis ir pamatė jį, baugščiai besidairantį aplinkui. ||14||

Jo akys lakstė visur aplink: „Aš pavogiau sviestą ir mama mane tuoj pamatys. Kaip aš atlaikysiu jos žvilgsnį? Iš baimės jo akys lakstė nuo vienos ausies iki kitos. ||15||

Jis apvertė grūstuvę ir atsisėdęs ant jos maitino beždžiones, nors jo akys blaškėsi šen bei ten. Matydama jį tokį, Yašodā lengvai nusišypsojo ir prisipildė nuostabos. ||16||

Ji tyliai prisėlino prie jo, kad pagautų sūnų vagišių, bet ją pamatęs jis tuoj pat pradėjo bėgti. Labai gerai žinoma, kad vagis turi šimtą akių, o turto savininkas turi tik dvi akis. ||17||

Išdidžios beždžionės persivalgė sviesto. Yašodā paėmė lazda ir uždengusi ją audiniu artinosi. Pamačiusios ją beždžionės greitai įlipo į medį. Ji nusivijo savo bėgantį sūnų, ir bebėgant gėlės krito jai iš supintų plaukų: „Vagių karaliau! Kur tu leki?“ Jis tapo dar gražesnis, kai šypsena ir verksmas susimaišė jo veide. ||18||

Ji vijosi jį, kad sučiuptų, bet negalėjo jo pagauti, kaip debesų grupė, vėjo genama į vakarus, negali pagauti mažo debesies, kuris keliauja į rytus. ||19||

Jis bėgo ten kur manė, jog jo motina negalės sekti paskui jį. Manydama, jog nieko aplinkui nėra, ji vis dėlto bėgo paskui jį. Kol jis bėgo nesidairydamas atgal, ji negalėjo jo pagauti. Bet kai tik jis iš baimės atsigrėžė atgal, ji sugebėjo jį ranka pačiupti. ||20||

Akimis jis bandė surasti būdą pabėgti ir pradėjo garsiai verkti, kad numalšintų motinos pyktį. Jo kūnas pradėjo apsimesdamas drebėti dėl savo įžūlumo, bet taip jis neatpirko blogo elgesio. ||21||

Kai ji atgrėžė jo veidą į save, jis bandė paslėpti savo ghi permirkusi kūną, ištepdamas jį dulkėmis. ||22||

Pamačius tai Yašodā tarė: "Jei nori vogti šituose namuose, tuomet pažvelk į šitą lazda mano rankoj." Išgirdus šiuos žodžius jos lotosakį sūnų suėmė baimė, ir ji numetė lazda šalin. ||23||

"Mama! Nemušk manęs!" Slėpdama šypsena ji tarė: „Bet tu esi vagis.“ Taip prasidėjo ginčas. ||24||

„Ne! Tu esi vagių karalienė!“ „Tavo tėvo giminėj visi vagys.“ Taip motina ginčijosi su savo kūdikiu, kuris vogė sviestą. ||25||

„Kaip sudužo jogurto puodynė?“ „Tai buvo Aukščiausio Viešpaties lazda.“ „Kas šėrė ghi beždžionėms?“ „Tas kas sukūrė beždžiones, davė ghi joms.“ ||26||

„Man rodos, tu visada ragauji ir valgai šviežią sviestą, skirtą aukų atnašavimams.“ Išbarus savo kūdikį kaip vagį Yašodos širdis suminkštėjo. ||27||

Šypsodamasi bet piktai ji tarė: "Tu turi man savo paslaptį atskleisti ir pasipūtimo atsisakyti.“ Kai motina pasakė šiuos žodžius, jos sūnus pradėjo sriūbauti. „Kai tu nubėgai greitai, puodas sudužo, nes tu užkliuvai jį savo pėdų varpeliais. Argi tai mano kaltė? ||28||

Viešpaties įkvėptos beždžionės vogt atėjo į namus. Kai jos pradėjo tiestis prie ghi, aš jas pačiupau. Argi tai mano kaltė? ||29||

Matydamas tave su lazda rankoje aš išsigandau ir pabėgau kaip vagis. Pamačiusi išsigandusį mane bandei be gailesčio ir teisingumo mane prilupti.“ ||30||

Yašodā apgailėstaudama kalbėjo: „O geriausias iš vagių. Kokie protingi žodžiai! Nors tu esi Vradžos karaliaus sūnus, tau vis dėlto beždžionės prie širdies ir pats tu kaip beždžionė.“

Bijodamas pats ir gąsdindamas mamą jis pasakė: "Jei aš esu beždžionė, tai aš į mišką eisiu ir ten pasiliksiu." Jo motina pradėjo pergyventi iš tikrųjų: „Kas jį žino? Pasipūtęs vaikas gali taip ir padaryti. Man reikia sulaukyti jį, nes aš viena ir negaliu gi viso dėmesio skirti namams ir dar šiam vaikui.“ Bet garsiai tepasakė: "O vagie, kuris savo neramiom akim visus klaidina! Tik negalvok, kad tu manęs išvengsi. Tave pririšiu ir tučtuojau aš eisiu į namus. Jei savo jėgą rodysi, tuomet geriau vok kažką kitką." ||31||

Kai ji pradėjo rišti jį, jis taip supyko, jog net šnopusdamas kvėpavo. Jis šaukė: „Rohi! Kur

dingot jūs abu su Balarāma? Jūsų nėra čia ir todėl mane ji riša. Greičiau, prašau, ateikit!“ Rohiṅī nebuvo namuose todėl ji negirdėjo, bet kitos moterys, kaimynės, kurios anksčiau vis skųsdavos dėl jo, išgirdo verksmą ir subėgo. Jos juokė ir kalbėjo: "O, ar jis kažką padarė tavo namuose?" kad ji atmintų savo pačios žodžius anksčiau sakytus joms. Nesiklausydama jų žodžių ji ištraukė seną virvutę, rišusią jos plaukus, ir pradėjo rišti prie grūstuvės šalia laukinių durų jo juosmenį, taip kaip Rudros pasekėjai surišo Dakṣą, norėdami išmokyti jį pamokos. Bet virvutė buvo dviem pirštais per trumpa. Ji paėmė dar vieną šilkinę juostą iš plaukų ir jas kartu surišo, bet vis dėlto ir jų kartu buvo dviem pirštais per mažai. Net kai viena iš moterų jai davė virvę sviesto plakimui, ji negalėjo jo surišti. Kaip debesis, liečiantis tolumoje esančio kalno viršūnę, neliečia jo iš tiesų, taip ir virvė aplink jo liemenį atrodė dviem pirštais per trumpa. ||32||

Kitos moterys kvatojo ir sakė: „O Yašodā! Anksčiau jau sakėm tau, kad šitas vaikas Kaphallaką, pirmą vagį, drebėti verčia savo didžiom apgaulės galiomis. Jis atrodo kaip vagis, jaučiantis džiaugsmą valgydamas vogtas gėrybes. Ji tarė: „Jis gimė netinkamu laiku. Todėl nesugeba atskirti kas gerai, ir kas blogai. Bet aš manau, kad jus kažkas užbūrė, nes viduj jus turit išankstinį nusistatymą prieš jį, tačiau išoriškai jūs elgiatės visai kitaip.“ Juokdamosi jos atsakė: „Parkritusios prie tavo pėdų mes prisiekiam, kad nesam užburtos.“ Tada ji susimąstė: „Jei remtis Gargos žodžiais, Viešpaties galios gaubia šitą vaiką, ir jis net pats nežino, kas čia daros.“ Ji paėmė visas virves sviesto plakimui iš moterų namų, kad pamatytų nuostabos ribas ir bandė surišti jį, bet negalėjo rasti būdo tai padaryti. Bandydama surišti savo sūnų ji pamatė, kad šiam beribiam uždaviniui nėra galo. Jos kūnas žliaugė prakaitu, o plaukai jos išsidraikė. ||33||

Kol Kṛiṣṇa stengėsi parodyti savo užsispyrimą, Yašodos pastangos nedavė jokių vaisių, tarsi planetos būtų buvusios nepalankioj padėtyje. Suprasti galima, jog kai jo protą sujaudino jos nuovargis, jis buvo surištas tom dviem virvutėmis, kurias ji iš pradžių naudojo. Visos kitos virvės buvo nebereikalingos.

Veiksmo režisierė, Yogamāyā, pildanti jo troškimus, sukūrė šitą sceną dėl jo motinos, kuriai ji pasirodė tarsi iliuzija. O Yogamāyā taip elgėsi kas dieną.